

Spaan geeft punten

Art Langelier

Dat Memphis Depay tijdens een afscheidscyclus door het PSV-stadion een sjaal om heeft waarop '110% anti-Ajax' staat, ach. Maar hoe geweldig moet je zijn als je zegt dat de A1 van Ajax in Eindhoven altijd zo arrogant binnenkomt? Art Langelier heet de man met het onzekerheidsyndroom.

Ik haal me een paar van die jongens voor de geest. Matthijs de Ligt arrogant? Markus Bay neusje in de lucht? Zeefuik kaptone? Lopen Leon Bergsma of Ramiz Zerrouki naast hun schoenen? Bijna zou je ze soms meer zelfbewustzijn toewensen. Art Langelier, hoofd jeugdopleiding bij PSV, wordt genoemd als trainer bij Groningen en Heerenveen. Het wei-

deland, de koeien met hun zwaaiende staarten, de slootjes met die paardebloemen aan de wallekant, hier en daar een lammetje: je ziet Art Langelier gelukkig zijn. De groene provincie is zijn natuurlijke habitat. h.spaan@parool.nl

David Endt

Nanning en de lokroep

Bij het horen van zijn naam doemde uit een mistige herinnering zijn gestalte op. Nanning. Omdat het lekker klinkt, wordt de achternaam roepnaam. Bij sommigen heb je dat, zoals bij Fred.

"Nanning is dood." Pas nadat het bericht was bezonken, kwam de pijn. Wij kenden elkaar heel lang, maar ook weer niet. Onze eerste ontmoeting zal in 1968 zijn geweest. Zo'n zondagmiddag in de Watergraafsmeer. De lege lijn 9 richting centrum, het volle stadion. Ajax thuis, de wedstrijd al begonnen. Ik zwierf rond het stadion, loerend op een kans om alsnog binnen te komen.

Ik was niet de enige. De jongen met het zachte gezicht, het lange haar en de licht exotische huidskleur had onmiskenbaar hetzelfde motief. Het stille verbond dat gesloten werd, was voor altijd en leidde op dat moment tot daar waar ons innigste verlangen lag: Ajax. Haast was geboden, want uit het stadion klonk de meest onweerstaanbare lokroep: voetbalrumoer.

Ons onzichtbaar makend en profiterend van het zich altijd aandienende moment van onachtzaamheid van een suppoost, lukte het; de jongen bleek zeer glipvaardig. We wisselden geen namen uit, maar door de jaren heen volgden ontmoetingen op ongezette tijden en de vreemdste plaatsen, en wist ik niet veel meer dan dat hij Nanning heette.

"Hé, Nanning!" De begroe-

ting was onlosmakelijk aan Ajax gerelateerd. Vanzelf verplaatste zijn vrolijkheid zich naar mijn gezicht. Kernsupporter, Ajax was zijn alles. Hij had babbels maar was geen praatjesmaker, hij was verre

'Hé, Nanning!'
De begroeting was onlosmakelijk aan Ajax gerelateerd

van braaf, wel lief. Bij de crematie in de volle bak van de Nieuwe Ooster werd dat in smeugig Amsterdams bevestigd. Lustte een slok en die kon als een knikker in zijn kop van dikke lol naar kwaadaardigheid vallen. De drank als slooper, Ajax zijn standvastige liefde. Nanning... Zondag Ajax-Excelsior, de onveranderde lokroep van voetbalrumoer. Maar Fred is ons ontglipt. d.endt@parool.nl

Broers Lam IJshockeyamateur en voetbalprof

'Ik ben trots

De Amsterdamse broers Daniel (23) en Thomas Lam (22) sporten op het hoogste niveau: Daniel ijshockeyt bij Amstel Tijgers, Thomas voetbalt bij PEC Zwolle.

Wesley Meijer
AMSTERDAM

Op het ijs van de Jaap Edenhal gaat Thomas Lam, die zich in een ijshockeypak heeft gehesen, met een puck in de weer. Dat valt niet mee. "Ik krijg die hele bal niet onder controle," lacht hij. "Puck," verbetert Daniel hem snel.

Twaalf jaar geleden deed Thomas Lam zelf ook aan ijshockey. De broers - kinderen van een Nederlandse vader en een Finse moeder - voetballen bij AFC en ijshockeyden bij de Tijgers. Thomas: "Zeven, acht keer trinden we per week." En soms nog vaker, als ze meededen bij het team dat hun vader Rijk trainde bij AFC.

Ijshockeyaanvaller Daniel was in het veld juist verdediger. Thomas was aanvaller, zowel op het ijs als in het veld. Hij had talent, ook als ijshockeyer. "Weet je dat grote toernooi nog in Canada dat we wonnen?" zegt Daniel. "Natuurlijk," zegt Thomas. "Ik scoorde alle goals."

De combinatie van twee sporten werd de broers uit Zuid uiteindelijk te veel. Trainers - niet eens hun ouders - dwongen hen te kiezen. Te vaak moesten ze trainingen en wedstrijden missen. Toen scheidden hun wegen: Thomas koos voor het veld, Daniel stopte na de D1 met voetbal.

Fins international

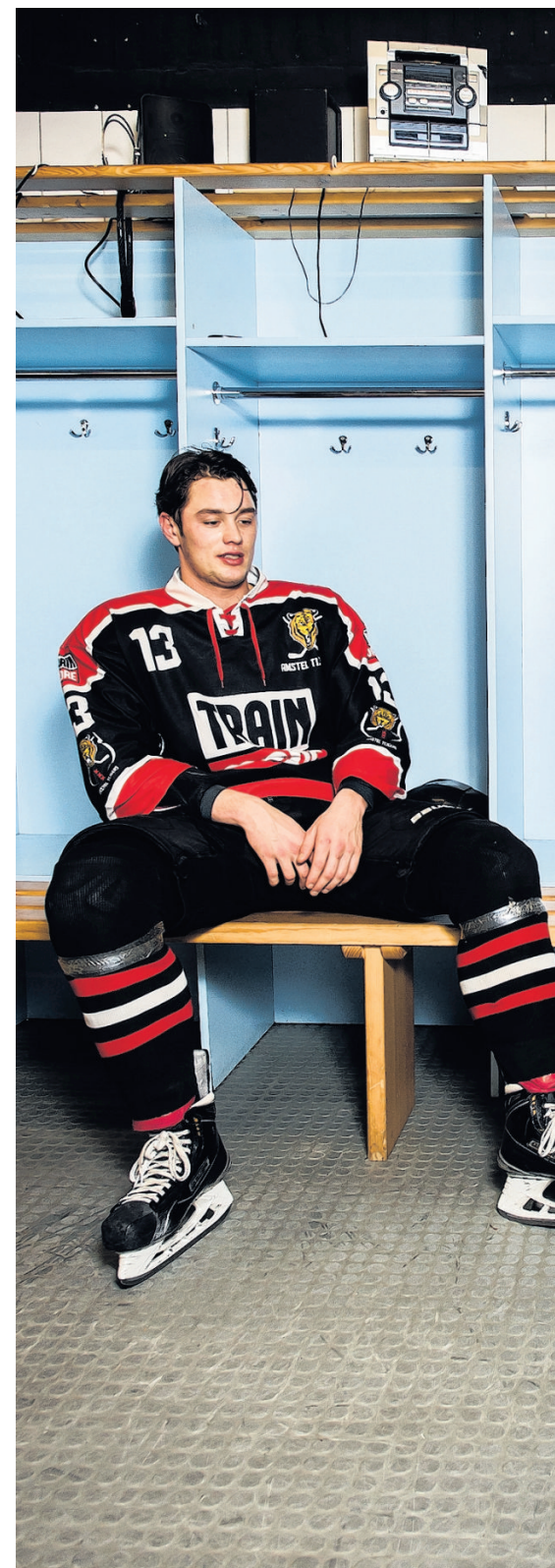
Twaalf jaar later runt Daniel met zijn moeder Leena een snackbar en Hotel de Gerstekorrel in de Damstraat en heeft hij met vrienden een bedrijf dat handelt in internetdomeinnamen. Thomas ging als elfjarige naar AZ, werd omgeschoold tot verdediger en brak een paar jaar geleden door op het hoogste niveau. Hij won in 2013 de KNVB-beker en maakte in 2014 een transfer naar PEC Zwolle. Hij is basisspeler onder Ron Jans en vierde afgelopen zondag nog de glorieuze 3-1 overwinning op Feyenoord.

Sinds vorig jaar is de verdediger ook Fins international. In maart staat hij in een oefeninterland tegen Polen mogelijk tegenover één van de beste spitsen ter wereld: Robert Lewandowski. Achteraf kun je concluderen dat zijn keuze voor voetbal de juiste is geweest. Maar dat vindt Daniel ook van zijn beslissing. "Het ging er niet om wat je beter kon, maar wat je leuker vond. Ik vond ijshockey leuker. Op die leeftijd ben je niet bezig met wat je later kan bereiken."

Als de broers praten, wisselen ze elkaar af. Al neemt de extraverte Daniel meestal het woord, Thomas is meer ingetogen. "Ik werk keihard," zegt Daniel. "Met sport je geld verdienen, is het mooiste wat er is. Denk ik. Als mijn broertje goed speelt, ben ik trots. Ik heb geen spijt. Ik vind ijshockey echt leuk, al kost het mij geld. Tweeduizend euro per jaar aan contributie, sticks, vervoer."

Thomas: "Ik vind het leuk dat hij ijshockeyt. Hij krijgt niet betaald. Als hij niet goed speelt, maakt het niet zo veel uit. Als ik slecht speel, gaat het ten koste van mijn sport, mijn carrière."

Hun dagen verschillen. Daniel is om zes uur opgestaan om naar het hotel te gaan. Omdat het

hotel momenteel wordt verbouwd, staat hij 's avonds vaak gesloopt op het ijs. Thomas is na de dagelijkse ochtendtraining klaar met zijn werkdag, maar in die paar uur moet hij wel scherp zijn.

"Als hij moe is, ligt hij op de bank," zegt Daniel, die morgen thuis speelt met de Tijgers, die zich dit weekeinde kunnen plaatsen voor de play-offs. "Ik moet de hele dag door. Dat vertel ik hem vaak. Nee hoor, grapje."

Alleen als Thomas niet goed speelt, krijgt hij dat van zijn oudere broer te horen. "Want hij

'Als hij moe is, ligt hij op de bank. Ik moet de hele dag door. Dat vertel ik hem vaak. Nee hoor, grapje'